

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jan Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **V. G.**
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Alenou Raisovou
sídlem Krhanická 7, Praha 4

žalovaný: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

za účasti

osob zúčastněných na řízení: 1. E. J.

bytem X

2. J. S.

bytem X

oba zastoupeni advokátkou Mgr. Alenou Raisovou
sídlem Krhanická 7, Praha 4

3. město Brandýs nad Labem

sídlem Masarykovo náměstí 1, Brandýs nad Labem

zastoupeno advokátem JUDr. Jiřím Brožem

sídlem Vinohradská 151, Praha 3

4. Ing. P. S., Ph.D.

bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Janem Langmeierem

sídlem Na Bělidle 15, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. 057240/2018/KUSK-DOP/Svo,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, který mu bude vyplacen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Praze.

Odůvodnění:

1. Obecní úřad Sojovice (dále jen „obecní úřad“) rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018, sp. zn. 069/2018/53/DS, na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 1 určil, že pozemek p. č. X v k. ú. X *nesplňuje zákonné znaky a předpoklady dopravní cesty podle § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), která je užívána v režimu obecného užívání podle § 19 téhož zákona; užívání je stanoveno v rozsahu a způsobem dle dispozice vlastníka dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích* (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Proti rozhodnutí obecního úřadu podaly osoby zúčastněné na řízení 1 a 2 společné odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a rozhodnutí obecního úřadu potvrdil.
3. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 31. 3. 2019 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí obecního úřadu.
4. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, odmítne soud usnesením návrh, který je podle tohoto zákona nepřipustný.
5. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon.
6. Podle § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), může účastník proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. Podle § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů.
7. Soud při zkoumání podmínek řízení shledal, že žaloba je nepřipustná, neboť žalobce před jejím podáním nevyčerpal řádné opravné prostředky, tedy proti prvostupňovému rozhodnutí sám nebrojil odvoláním, ačkoli podání odvolání proti tomuto rozhodnutí zákon nevyklučoval. Tuto skutečnost žalobce ostatně výslovně potvrdil v replice k vyjádření žalovaného ze dne 30. 11. 2019. Žalobce nepodání řádného opravného prostředku odůvodňuje tím, že jej od března 2017 přestal obecní úřad bezdůvodně obesílat. Žalobce na tento nedostatek obecní úřad upozorňoval a žádal nápravu, a to písemně dne 3. 4. 2018. Obecní úřad na toto upozornění reagoval tak, že žalobci dne 10. 4. 2018 doručil zásilku obsahující dokumenty z prvostupňového řízení od 20. 3. 2017, prvostupňové rozhodnutí se však nebylo obsahem zásilky. Toto rozhodnutí sice bylo dne 12. 3. 2018 vyvěšeno na úřední desce, žalobce však byl známým účastníkem řízení. Účinky doručení proto nemohly nastat vyvěšení na úřední desce.
8. Soud musí konstatovat, že žalobcem namítané důvody, které mu měly bránit v podání odvolání proti rozhodnutí obecního úřadu, jsou z hlediska posouzení přípustnosti žaloby zcela bez významu. Podstatná je pouze ta skutečnost, že nevyužil řádných opravných prostředků, které mu správní řád skýtá k ochraně jeho práv. Proto se soud bude těmito okolnostmi zabývat pouze nad rámec nutného odůvodnění, zejména z důvodu vyjasnění procesní situace pro případný další postup správních orgánů a účastníků správního řízení.
9. Soud v první řadě konstatuje, že k prvostupňovému rozhodnutí založenému ve správním spisu je připojena také dodejka datové zprávy, z níž vyplývá, že toto rozhodnutí bylo dne 12. 2. 2018 dodáno do žalobcovy datové schránky. Z dodejky je však zjevné, že rozhodnutí nebylo zasláno do datové schránky žalobce jako fyzické osoby, ale do datové schránky „podnikající fyzické osoby“, což nebyl správný postup při doručování (srov. např.

rozsudky NSS ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 5/2013 – 50, či ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 Afs 63/2016 – 36), neboť do datové schránky fyzické podnikající osoby lze doručovat pouze dokumenty související s činností či postavením držitele datové schránky. Prvostupňové rozhodnutí se přitom zjevně netýkalo postavení žalobce jako podnikající osoby, ale žalobce jako „prosté“ fyzické osoby. Z dodejky datové zprávy (vytištěné v den odeslání zprávy) neplyne, zda byla datová zpráva doručena přihlášením oprávněné osoby a zda se tedy žalobce mohl s prvostupňovým rozhodnutím seznámit alespoň materiálně (při doručování rozhodnutí do nesprávné datové schránky doručení fikcí nepřichází v úvahu – srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3807/11, a rozsudky NSS ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 – 95, či ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 – 73).

10. Ani v případě, kdy by prvostupňové rozhodnutí nebylo možno považovat za řádně doručené (alespoň formou materiálního seznámení se s jeho obsahem), vedou i další zjištěné skutkové okolnosti soud k závěru, že lhůta pro podání odvolání již uplynula a skutečnost, že žalobce odvolání nepodal (a není tedy splněna tato podmínka přípustnosti žaloby), nelze nijak zvrátit. Postup při podání odvolání v případě řádného neoznámení rozhodnutí podrobně upravuje § 84 odst. 1 správního řádu, který stanoví, že osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1. Podle § 84 odst. 2 správního řádu se neoznámení rozhodnutí nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením podle § 83 odst. 2.
11. Ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu tak stanoví jednak subjektivní třicetidenní lhůtu počítanou od okamžiku faktického seznámení účastníka řízení s rozhodnutím správního orgánu a objektivní (maximální) jednoletou lhůtu, v jejímž rámci lze při neoznámení rozhodnutí podat odvolání. V dané věci není podle soudu účelné přesně zkoumat okamžik, kdy se žalobce o vydání rozhodnutí obecního úřadu dozvěděl (zda to bylo dnem doručení do nesprávné datové schránky, dne 12. 3. 2018, 10. 4. 2018 či kdykoli později), neboť v okamžiku podání žaloby, tj. k 31. 3. 2019, již zjevně uplynula jednoletá objektivní lhůta pro podání odvolání. Soud nadto uvádí, že žalobce se o vydání prvostupňového rozhodnutí a řešení otázky, která byla předmětem rozhodování, musel najisto dozvědět nejpozději v okamžiku, kdy mu bylo doručeno napadené rozhodnutí, tj. dne 30. 1. 2019 (srov. doručenka připojená k napadenému rozhodnutí). Od tohoto okamžiku mu tak v souladu s § 84 odst. 1 správního řádu plynula třicetidenní lhůta pro podání odvolání, kterou však žalobce zjevně k podání řádného opravného prostředku nevyužil. Nelze si také nepovšimnout, že žalobce již dne 10. 4. 2018 převzal zásilku, jejíž součástí byla výzva k vyjádření se k odvolání podanému osobami zúčastněnými na řízení 1 a 2 proti prvostupňovému rozhodnutí – v tomto okamžiku si tak žalobce musel být vědom existence prvostupňového rozhodnutí, jakož i jeho podstatného obsahu.

12. V dané věci tak žalobci uplynula jak subjektivní, tak objektivní lhůta pro podání odvolání ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu. Na žalobce přitom nelze vztáhnout výjimku obsaženou v poslední větě § 84 odst. 1 správního řádu, neboť nebyl účastníkem řízení podle § 27 odst. 1, ale podle § 27 odst. 2 správního řádu. Řízení bylo zahájeno na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 1, nikoli na základě žalobcovy žádosti, na žalobce se rozhodnutí správního orgánu nevztahovalo ani pro společenství práv či povinností s žadatelem. Byť tedy správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích žalobce nesprávně řadily do skupiny tzv. hlavních účastníků ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, ve skutečnosti byl žalobce tzv. vedlejším účastníkem podle § 27 odst. 2 správního řádu, tedy osobou, která mohla být rozhodnutími správních orgánů přímo dotčena ve svých právech a povinnostech, a plně se tak na něj vztahují pravidla obsažená v § 84 odst. 1 správního řádu. Nadto ze shora předestřených skutkových okolností plyne, že se žalobce již s rozhodnutím obecního úřadu prokazatelně seznámil. Podle § 84 odst. 2 správního řádu se tak již nemůže dovolávat jeho neoznámení. Žalobcův požadavek na uložení povinnosti žalovanému doručit mu rozhodnutí obecního úřadu vyjádřený v jeho podání vůči soudu ze dne 30. 11 2019, je tak s ohledem na shora uvedené zcela bezpředmětný.
13. Soud tedy žalobu z důvodů uvedených shora podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. odmítl. Soud i přes výslovný žalobcův požadavek ve věci nenařizoval jednání, neboť jednání slouží k projednání žaloby. Není-li žaloba věcně projednatelná v soudním řízení správním a je-li z toho důvodu odmítána, není třeba jednání nařizovat.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta.
15. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil v řízení žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).
16. Návrh byl odmítnut před prvním jednáním. Soud proto podle § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za žalobu, který bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení podle § 10a odst. 1 téhož zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. března 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu